

/Művészeti prospektus/

Családi képtárunk – bár jövedelmünk nagysága fordítottan arányos egy miniatúra értékével – nem mindennapi festményeket mondhat magáénak.

Remekműveink felbecsülhetetlen értéket hordoznak, alkotóik szerte a világon jól ismertek. Kis familiánk egy átlagos napját tekintve érdemes megszerezni életképekben gazdag, becses képzőművészeti kincseinket, mondhatnánk életművészeti javainkat.

Mindjárt reggel a konyhában látható a „Tejet öntő asszony”/Johannes Vermeer/. Délután négykor a kép megismétlődik /reprodukció/. Fizetés előtt mintegy hat nappal kvázi bizományba elteesszük magunknak a takaros hölgy és a pazar fehér nedű látványát, mert még néznünk sincs miből. Ekkor falra kerül „Az utolsó vacsora” című freskónk, mely köztudottan Leonardo da Vinci és a gazdasági válság műve.

Ilyentájt az előtérbe hozzuk a „Tépéscsinálók” című alkotást is. E mű arra figyelmeztet, hogy ugyan már: fejezzük be saját és egymás hajának tépését, ráncigálását, valamint hagyjuk abba a közbeni „Úgyis tudom, hogy van dugipénzed!” - felkiáltásokat. Munkácsitól a másik figyelemreméltó festményünk a „Siralomház”. Ha anyagi gondjainktól indítva a plafonra kell másznunk, oda akasztjuk, a nagypapa mellé.

Nem, ez itt nem az „Ásító inas” – ő a mi munkanélküli nagyfiunk.

Ínséges időszakokra marad még Brueghel „A koldusok” című képe, melyet több perspektívából is tanulmányozhattunk az elmúlt évek során. „A koldusok” közel áll hozzánk – és mi még annál is közelebb hozzájuk.

Kedvencünk /ugyancsak Brueghel/ „Eldorádó” című alkotása, ámbár csak ha pénz áll a házhoz, szabad rákacsintani. A családfő házon kívül rejtegeti Zichy Mihály „Orgiá”-ját, szintén fizetésnapokra.

A „Hajóvontatók a Volgán” Repintől a minden erőnket megfeszítő, az árral – illetve a forgalommal – szemben a bontóba eljuttatott roncs Trabantunk gyászos végzetét örökíthetné meg, rekonstruált formában.

Szeretnénk rámutatni, hogy ez a kép, t.i. a „Hajóvontatók” már több, mint egy évszázada azt ábrázolja, hogy a buzgó dolgozók ennyi idő alatt sem voltak képesek előre haladni egy tapodtat sem, az árral szemben. Ebben rendkívül hasonlítunk reájuk.

Lakásunk úgy fest, mintha Delacroix „A vihartól megvadult ló” című akvarelljének tomboló paripája rövid időközönként zaklatottan átgázolna rajta.

A gyermekszoba több esetben fogadja magába Picasso „Gerniká”-ját. Legutóbb a szomszéd erkélyről ismeretlen módon átcsalt macska levágott farka, továbbá a műtét előtt a számára felkínált lefejezett egerek és tengeri malcok tetemei tették emlékezetessé az apa „Sírbatételét”. Fra Angelico és eme modern művészet közötti ellentmondás tucatnyi nyaklevest és két hét betegszabadságot eredményezett, depressziós állapotban.

Esténként előkerül Mona Lisa mosolya.

A családfő helyesbítése: néha előkerül.

A Mosoly után pedig kezd kirajzolódni a „Szent Márton és a koldus” című kép – mert ez a mosoly már egy garast sem ér.

Az „Egri nők” című alkotás viszont a ház asszonyát dicséri, amint az erkélyről egy nagy lavór szennyes vízzel éppen nyakon önti a bennünket sűrűn zaklató hitelezőink egyikét. /Múltkor a lavórt is kidobta./

Tárlatnyitás előtt, hajnal fél négykor a nemes zuhanyt Dezső bácsi kapja, midőn az ablakunk alatt beindítja bűzös és csattogó masináját, melyet motorjának nevez. A felzavart háztartásbeli Dezső bácsi után küldött fohászainak képi vetülete csöppet sem emlékeztet az „Angyali üdvözlés”-re /Fra Filippo Lippi művére/.

Az „Éjjeli őrző” igen késő esti időpontban kezdődik nálunk, s a kora reggeli órákig talányos hangeffektusokkal tarkítja a ház életét. Bár a felső lakónál is tapasztalható ugyanez az összeállítás katonás kübli, protézis és miegyebek csattogtatásával, de büszkén vallhatjuk, miénk az igazán eredeti zörejkombináció. Ebben az állításunkban gyakran és nyomatékosan megerősít bennünket az alattunk lakó szomszéd.

Ritka csemege volt nálunk Gizikéék zuhanyzójának felújításából következően egy szívfacsaróan szép festmény egyszeri, mondhatjuk alkalmi elhelyezése a mi tusolónkban. „A fürdőjéből kiszálló Dianá”-ból láthattak egy részletet a család kulcslyuknál felsorakozott férfi tagjai.

Gizike férje ez idő alatt a konyhában megcsodálhatta „A répát tisztító nő”-t, Jean-Baptiste Simeontól.

Após tata sokszor emlékezik meg, igen fájdalmasan egy csalóról, aki mindenéből kiforgatta, s a tetejébe rászóta a nannyt. A véletlen úgy hozta, hogy a családi fotóalbumba került egy kép a találkozásukról „Szatír a parasztnál” címmel Jacob Jordaeus ecsetjéből.

Tárlatunkban szívesen látunk vendégül sok-sok Murillo-féle „Leányt, ércpénzzel”. A pénz nem gond, ha papír, a leány nem baj, ha fiú. A lényeg, hogy ami náluk van, fizessék be kiállításunk támogatására.

Fontos, hogy a műélvezők hozzanak magukkal kereteket, mert mi a saját kereteinket már réges-régen túlléptük.

Kérjük, hogy szemlélődésük befejeztével ezeket a képtartókat helyezték el adományként a tárlatvezetőnél.

Eredeti rámaikat tavaly tűzvész pusztította el. A parkettát tavaly előtt szedtük fel. A bútorokat három éve...

Végezetül tekintsenek szerény kis közösségünkre, mert így láthatják utolsó, szerintünk egyben legpompásabb alkotásunkat: El Greco „A Szent Család”-ról festett műremekét, mellyel mára befejezzük a képmutatást.